

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΗΜΕΡΗΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή έτησια και προπληρωτή, εν Αθήναις, δραχμαί 10. — Εν ταῖς ἐποχῆλαις δραχμαί 11. — Ἐξωτερικῶ φράγκα χρυσᾶ 15. — Α καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπήν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Δημαρχίας. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10

Διευθυντής ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστής

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ V.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 28 Φεβρουαρίου 1888, ΚΥΡΙΑΚΗ,

ΑΡΙΘ. 25

ΑΠΟΚΡΗΑ

Ἄποκρηα ! . . Χαρήτε την και γλίγωρα θά φύγη

Κ' ἡ μαζυα σαρακοστή ἢ στρίγλα μᾶς πλακόνει,

Ἵαν τέτοιαις ἡμέραις ἴσῃς ζωῆς τὸ ἕλιγοστό κυνηγι

Τὸ χρόνο μόνε μιὰ φορὰ ὁ κυνηγὸς σκοτόνει.

Ἄποκρηα ! . . ἴστο διάλοιο ἄς πᾶ' ἡ φρονιμάδα

Ζήτω ἡ τρέλλα ! μοναχὰ ἢ τρέλλ' ἄς βασιλεύη

Ἄπ' ἄκρη σ' ἄκρη τὸ μυαλὸ ἄς στρήψη ἴστην Ἑλλάδα

Εἶν' ὁ τρελλὸς ἐλεύθερος, ὁ φρόνιμος δουλεύει !

Και τί και τί κερδήσαμε ἀπὸ τῆ φρόνησί μας ;

Μᾶς κάπνισε γιὰ μιὰ στιγμή ἡ τρέλλα ἴστο κεφάλι ;

Τὸ γκρᾶ φουχτόνομε μὲ μιᾶς, ἄρποῦμε τὸ σπαθί μας

Και νά σου μιὰ ἰδέα μας στηλόνεται μεγάλη.

Ἡ φρόνησις ! . . ἀφήστε την τῆ στέργα φοβητσιάρα,

Ποτὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ, ποτὲ δὲ θά γεννήσῃ,

Ἄς πᾶ νά λέν την Ἀθηναῖ ἴστον πόλεμο λειοντάρα

Κ' ἡ Ἀθηναῖ τρελλαίνεται ἴσαν πᾶ' νά πολεμήσῃ.

Μιὰ τρέλλα τοῦρθε τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆ στενοχώρια

Ποῦ ἦτανε μονάχος του και ἔπλασε τὴν πλάσι

Μιὰ τρέλλα σμίγει ἀξαρνα κορίτσια μὲ τ' ἀγόρια,

Μιὰ τρέλλα θάρθη τοῦ Θεοῦ τὸν κόσμον νά χαλάσῃ.

Γιορτὴ τῆς τρέλλας ! Εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι ποῦ γιορτάζουν

Ἵλο τὸ χρόν' ἀποκρηαῖς χωρὶς σαρακοστάδες,

Ποῦ βρίσκουν τὸν Πιράδεισον σὲ σένα . . . και δὲ βάζου

Ποτὲ τῆ σωτηρία τους σὲ ξεροφασουλᾶδες.

Ἄν ἀπ' τὸν κόσμον ἔλειπε, ἂν ἀπ' τὸν κόσμον λείψῃ,

Κι' ἀπὸ τὸ χρόνο δὲ χαρῆ κ' ἡ τρέλλα μιὰ βδομάδα,

Μπορεῖ, σφουγγάρι μαλακὸ, και τὸ μυαλὸ νά στύψῃ

Και νά τρελλάνῃ τὸ ντουινᾶ ἢ τὴ φρονιμάδα.

Ἰραμπαγᾶς.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ

Κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ὁ πρῶτος μασκαραῖς ὑπῆρξεν ὁ διάβολος μεταμφιεσθεὶς εἰς ὄριν, και ἐκέρδησε τὸ πρῶτον βραβεῖον αὐτὸς, διότι κατώρῳσε νά μασκαρεύσῃ τὸν πρῶτον ἄνδρα διὰ τῆς πρώτης γυναίκος.

*

**

Ἵπὸ τὴν προσωπίδα δύναται νά ὑπάρξῃ, πρὸς στιγμήν, ἐντελής ἰσότης μεταξὺ τιμίου και ἀτίμου. Ἄλλ' αἱ ἀποκρηα διαρκουσι τόσον ὀλίγον !

*

**

Ἵπάρχουσι τάξεις ἀνθρώπων ἀναγκαζομένων νά φέρωσιν ἐφ' ὄρου ζωῆς προσωπίειν, ἐπὶ ποινηῖ νά παύσωσιν ὄντες ἀνθρωποι, ἂν ἀφαιρέσωσιν αὐτό. Τοιοῦτοι εἶναι οἱ βασιλεῖς και οἱ πλείστοι τῶν ἱερέων.

*

**

Ἵ Ταρτοῦφος ἐγεννήθη προσωπιδοφόρος.

*

**

Μόνη ἡ γυνὴ δύναται, και ἐν μέσῃ τεσσαρακοστῇ, διαψεύδουσα πᾶν Ἡμερολόγιον, νά καταστήσῃ τὸ μέτωπον τοῦ ἀνδρὸς ἀποκρηατικόν.

*

**

Εἰς τὰς βιτρίνας τῶν ἐμπορικῶν κρέμανται πολλὰ προσωπεῖα περιμένοντα πρόσωπα. Ἄλλ' εἶναι τόσον ὀλίγα τὰ ἔχοντα τὴν ἀνάγκην αὐτῶν !

*

**

Ἄν ὁ ἥλιος δὲν ἔβῃ καθαρὸς καθαρὸς νά μᾶς δείχνῃ τὴν ὄψιν του τὴν λαμπρὴ ἀλλὰ τὴν κρύψῃ μέσα σὲ σύννεφα, θά ἦναι και αὐτὸς ἥλιος μασκαραῖς.

*

**

Και γιὰτί νά μὴν εἶναι, ἀφοῦ ὑπάρχουν χοροὶ ἀγγέλων ἐκεῖ πάνω· δὲν ἔμπορεῖ νά ἦναι και χοροὶ προσωπιδοφόρων ; Τί ἄλλο εἶναι οἱ διάβολοι μὲ οὐρά και μὲ κέρατα ;

*

**

Τὸ φθινότερον μασκάρωμα εἶναι νά μουντζουρώσῃ τὸ πρόσωπό σου.

Πόσοι τὴν ἔχουν ὄλο τὸ χρόνο αὐτὴ τῆ φτήνια και δὲν

μπορούν ν' αγοράσουν καθρέφτη γιὰ νὰ δούν τὸ πρόσωπό τους!...

*
**

* Ἄν ἦτο ὅλη ἡ ζωὴ ἀδικήκοπος γειρὰ ἀποκρηάτικων ἡμερῶν θὰ ἦταν μασκαράδες οἱ μὴ μασκαρευόμενοι.

*
**

* Ὅση τρέλλα γίνεται σήμερα μέσα στοὺς δρόμους, ἂν ἐσυνάζετο, θὰ ἔφθανε νὰ τινάξῃ εἰς τὸν ἄερα, ὡς δυναμίτις, τὰ μυαλά καὶ αὐτῆς τῆς θεᾶς τῆς φρονήσεως Ἀθηνᾶς.

*
**

* Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἡ τρέλλα ἔπρεπεν οἱ ἄνθρωποι νὰ τὴν ἐφεύρουν διότι θὰ τοὺς ἐτρέλλαιεν ἢ ἐπὶ πολὺ μὴ ξεθυμαίνοντα φρονιμάδα.

*
**

* Ἐὰν ἐπεκράτει συνήθεια νὰ φοροῦμεν ὅλοι προσωπίδας καθ' ὅλον τὸ ἔτος πῶς θὰ κατορθώναμε νὰ μασκαρευθῶμεν τὴν Ἀπόκρηα;

Βεβαίως ἀρκεροῦντες τὴν προσωπίδα.

Λοιπὸν κάτω τὴν προσωπίδα σήμερον, ἐψιμμυθιωμένοι γυναῖκες ἢ ψευδοβαμμένοι ἄνδρες!

*
**

Κατὰ τὸν Βίκτορα Οὐγκώ, αἱ γυναῖκες παίζουν μὲ τὴν ὠραιότητά των, καθὼς τὰ παιδιὰ μὲ τὸ μαχαίρι, καὶ πληγόνονται. Πόσαι ἀρὰ γε θὰ φέρουν αὐτὰς τὰς ἡμέρας τραύματα, ἀφοῦ τόσον παίζουν μὲ τὴν ὠραιότητά των εἰς τοὺς χοροὺς διὰ τῆς ἐκτετραχλισμένης ἐκθέσεως τῶν ἡμιγύμων αὐτῶν στηθῶν;

*
**

Δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῖος εἶπεν ὅτι τόσων εἰδῶν ἠθικὴν ἔχει ἢ κοινωνία ὅσα καὶ ἄτομα, καὶ ποῖος ἄλλος προσέθεσεν ὅτι πολλοὶ ἔχουν δύο ἠθικὰς τὴν μίαν δι' ἑαυτοὺς καὶ τὴν ἄλλην διὰ τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ σήμερα μία καὶ μόνη ἠθικὴ ὑπερισχύει, ἡ μουντζουρωμένη καὶ μασκαράδικη.

*
**

* Ἐὰν ὁ σοφώτατος Σωκράτης καὶ ὁ θεῖος Πλάτων διήρχοντο σήμερον τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν θὰ ἔσυρον τὰ πλήθη κατόπιν των ὅχι δι' ὄν λόγον τὰ ἔσυρον τὸ πάλαι ἀλλὰ διότι θὰ τοὺς ἐπαίρναν ὅλοι ἐκ τῶν τριβῶνων αὐτῶν ὡς μασκαράδες.

*
**

Σήμερον εἶναι προτιμότερον νὰ ἦσαι βασιλεὺς τῶν μασκαράδων παρὰ μασκαρᾶς τῶν βασιληῶν.

Μασκαρᾶς.

ΨΕΜΜΑ — ΑΛΗΘΕΙΑ

Εἰς τὰ μικρὰ τὰ χρόνια μου εἶχα κα' ἐγὼ διαβάσει
Πῶς τὸν Ἀδὰμ σαν κ'ύτταξε ὁ Σαβαῶθ μιὰ μέρα
Ἄν κ' ἦταν στὸν παλάδεισο νὰ ἔχη τόση σκάσι
Καὶ νὰ γυρίζῃ σὰν τρελλὸς ἐδῶθε κ' ἐκεῖ πέρα,

Πῶς τάχα ἐλυπήθηκε ἡ σπλαχνικὴ καρδιά του
Καὶ σὰν Θεὸς κατάλαβε ποῖα τοῦ ποιοῦσε φλέβα,
Εὐθὺς τὸν ἀποκοίμισε· τοῦ κόβει μιὰ πλευρὰ του
Καὶ μὲ ἐκείνη σύντροφο τοῦ ἔρτειαξε, — τὴν Εὐα.

* Ἦμουν μικρὸς· ἀλλὰ σ' αὐτὰ δὲν πίστεψα ὡς τόσο·
Ἄφοῦ οἱ ἄνδρες τοῦ Ἀδὰμ εἶν' ὅλοι μία γέννα,
Δὲν εἰμποροῦσα στὴ Γραφῇ πίστι κ'κρυμιά νὰ δώσω,
Ἄνδρα μονίπλευρο ποτὲ δὲν εἶδα, οὔτε ἕνα.

Μά... δυὸ τρεῖς μέραις τώρα δὰ ποῦ μ' ἔσφιξε τὸ κρῦο
— Νὰ μὴν τὸ πάθῃ χριστιανὸς καὶ τοῦρκος τὸ κακὸ μου! —
Σὰν πέφτω στὸ κρεβάτι μου, λές κ' ἀπὸ θαῦμα θεῖο,
Στ' ἀλήθεια νοιώθω κάτι τι πῶς λείπει στὸ πλευρὸ μου.

Τριτοῦ...

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἦ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ὁ Καραγκιόζης, ὁ σύντροφος αὐτοῦ, οἱ δούλοι του καὶ τὰ θύματά του, ἐξηφανίσθησαν ὡς ὄπτασια ἔκαστο δὲν δὲν ἔβουθίσθη πάλιν εἰς τὸ σκότος.

— Τώρα θ' ἀρχίσῃ ἡ πέμπτη πράξις, εἶπεν ὁ πρῶτος ὑπαξιωματικὸς. Ἔχετε τὸ νοῦ σας, λοχαγέ μου, φυλαχθῆτε· σὰς βαστῶ τῆς πλάταις ἐγὼ, καὶ εἰμ' ἔτοιμος νὰ σὰς ὑποστηρίξω, ἂν ἦναι νὰ τὸ βροντήξωμε.

Ὁ Κουρουνάκης ἦτο πεπεισμένος ὅτι ὁ ἔχθρος θὰ ἐπω-

φελθῆ τὸ σκότος, διὰ νὰ ἐπιτεθῆ. Ἄλλ' ἠπατάτο, ἠπατάτο ἐντελῶς.

Ὁ Ρουστὲμ ἐκραξε δι' ἰσχυρὰς φωνῆς τοὺς εὐνούχους καὶ τὰ φῶτα ἀνῆφθησαν ἐκ νέου.

Τότε ἐπῆλθε στιγμιαία μόνον σιωπὴ ἡ διαταρασσομένη ὑπὸ ἐπιφωνήσεων ἐκ τῶν δικτυωτῶν.

Αἱ χανοῦμισσαι ἠπόρουν διὰ τὴν αἰφνιδίαν ἐκείνην διακοπὴν τῆς παραστάσεως καὶ διὰ ψιθυρισμῶν ἐξέφραζον τὴν δυσἀρέθειαν αὐτῶν. Οἱ ἄρρενες θεαταὶ οὐχ ἦττον ἐξεπλήσσοντο, ἀλλὰ δὲν ἐξέφραζον τὴν ἰδέαν των περὶ τῆς ἀπροσδοκίτου λύσεως.

Ὁ Ὀρζερὴ παρετήρει ἀσκαρδαμυκτεῖ τὸν Ρουστὲμ, ὅστις ἦτο ὠχρότερος τοῦ συνήθους, ἀλλ' ἔμενεν ἀναυδος καὶ μυστηριώδης.

— Ἀληθῶς, ἀγαπικέ μου πασσᾶ, εἶπε τέλος ὁ Βεργονσὲ δὲν δύναμαι νὰ σὰς συγχρῶ διὰ τὸν Καραγκιόζην σας. Εἶναι ἄνοστος ἀντιγραφή τῶν νευροσπᾶστων ἡμῶν καὶ συλλυποῦμαι εἰλικρινῶς τὸν λαὸν ὅστις τέρπεται μὲ τόσον ἀνόστους παραστάσεις, ἀντὶ ν' ἀναδιοργανώσῃ τὴν διοίκησιν αὐτοῦ καὶ τὰ οἰκονομικά του.

— Συγγνώμην, κύριε, διότι τόσῳ κακῶς σὰς διεσκέδασα, ἀπῆντησεν ὁ Ρουστὲμ ἀταράχως. Ἡμεῖς οἱ Ὀθωμανοὶ δὲν ἐννοοῦμεν τίποτε οὔτε ἀπὸ θέατρον οὔτε ἀπὸ ὑποθέσεις οἰκονομολογικὰς καὶ τραπεζιτικὰς ἐπιχειρήσεις, καὶ φοβοῦμαι μήπως καταχρασθῶ τὴν καλωσύνην σας κρατῶν ὑμᾶς

ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ἀπέθανεν. Ἀπῆλθεν ὅπου ἀπέρονται πᾶσαι τοῦ κόσμου τούτου αἱ σικαί. Τὸ σῶμά του παρέλαβον οἱ σκώληκες καὶ τὸ ἔργον του ἡ ἱστορία. Δὲν ὑπῆρξε μονάρχης εὐτυχέστερος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ὑπὸ ἐποψίν ὑγείας, μακροβιότητος, δόξης καὶ χαρᾶς οἰκογενειακῆς, ἐξαρουμένων τῶν τελευτηκίων τοῦ βίου του ἐτῶν. Εἰς ὅσους πολέμους διεξήγαγεν ἦτο πάντοτε ὁ προστατευόμενος τῆς Θείας Προνοίας. Ἡ Θεία Πρόνοια, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πάντοτε ἔμολογίαν, τὸν ἐβοήθησε νὰ συντρίψῃ ὑπὸ τοῦ πτερυστήρας αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν Δανίαν, τὴν Ἑλλάδα ταύτην τοῦ Βορρᾶ, ἧτις κατὰ τὸν μακαρίτην κόμητα Σπόννεκ, εἶναι ἡ ἐκ διαμέτρου πρὸς ἡμᾶς ἀντικειμένη χώρα, διότι, ὄλονεν σικκρόνεται πολέμουσα ἐνῶ ἡμεῖς ὄλονεν μεγαλόνομεν μὴ πολεμοῦντες — νὰ ποδοκυλήσῃ ἐν Σαδόβα τὴν Αὐστρίαν καὶ νὰ σφάξῃ μυριάδας Γάλλων παραδιδομένων καὶ προσδιδομένων αὐτοῦ ὑπὸ Ναπολέοντος τοῦ μικροῦ μέχρις οὗ διὰ τοῦ Σεδάν τοῦ ἀνεψιοῦ ἐξεδίκησε τοῦ Θείου τὴν Ἰάναν.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἀπέθανεν.

Ὅσο φίλη του καὶ ἂν ἦτο ἡ Θεία Πρόνοια. Ὅσο καὶ ἂν τὸν ἐβοήθει νὰ πεθάνῃ ἄλλους, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν προσυλάξῃ ἀπὸ τοῦ θανάτου του.

Ἰπάρχε. μονάρχης ἀπολυτος, ἰσχυρότερος παντός ἄλλου.

Καὶ ὁ μονάρχης αὐτός λέγεται θάνατος.

Ἄλλὰ τί σημαίνει δι' ἡμᾶς ἂν ἀποθνήσκουν οἱ μονάρχαι;

Ἀπέθανεν ὁ Γουλιέλμος Ἄλφκ.

Ζήτω ὁ Γουλιέλμος Βῆτα.

Ἡ δημοκρατικὴ ἰδέα δὲν κερδίζει τίποτε.

Ὁ Ἰραμπαγάς ἀναμένει ἀνυπομόνως τὴν ὥραν καθ' ἣν ὁ τηλεγράφος θ' ἀναγγεῖλῃ τῷ κόσμῳ ὅτι :

— Ἀπέθανεν ἡ μοναρχία τοῦ Βορρᾶ.

Ο ΒΙΣΜΑΡΚ ΤΩΡΑ

Ὁ ἡμιθνής Φρίτς εἶναι σήμερον αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας. Καὶ τοιοῦτον αὐτοκράτορα βεβαίως ἤχγετο νὰ ἔχῃ εἰς τὰς χεῖράς του τὰς σιδηρὰς ὁ φοβερός ἀρχιαυτοκράτωρ τῆς Γερμανίας. Μετὰ τὸν καλοκάγαθον μακαρίτην δὲν ἐνόει νὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ μὲ τὸν πλήρη νεανικῶν ὀρμῶν ἐγγονον τοῦ θανόντος.

Ἄλλὰ μήπως καὶ ὁ Βίσμαρκ θά ἦναι θάνατος; Ἡ Γαλλία εἰπέρ ποτε γρηγορεῖ.

Κανένα κάλο

Ἐχόρευα τὴ Μαριγῶ, καὶ ἀπάνω εἰς τὸν μπάλο
χάνει τὸ πάτημα αὐτὴ
καὶ ἴσα ἴσα μὲ πατεῖ
τοῦ ποδαριοῦ τὸν κάλο.

— ὦχ! Μαριγῶ, μ' ἐλίγωσες! φωνάζω, καὶ ἐκείνη
μέσα ἄστον πόνο τὸν κακὸ
οὔτ' ἓνα λόγῳ ἄσπλαχνικῶ
γὰρ ἡμένα δὲ ἀφίνει.

Δὲν φθάνει ποῦ μ' ἀπέθανες, καυμένη, τόσο χρόνον,
ἀλλὰ καὶ ἀκόμη ἄστο χορὸ
δὲν θες στιγμὴ νὰ σὲ χαρῶ;
καὶ ἐκεῖ μοῦ δίνεις πόνο;

Σὰν εἶσαι τόσο ἄσπλαχνη, κἂν ἓνα κάλο μόνο
καὶ οὐ δὲν βγάξεις, Μαριγῶ,
νὰ σὲ πατήσω καὶ ἐγὼ,
νὰ νοιώσῃς ἄλιγο πόνο;

Souris

περισσότερον ἐδῶ, διὰ νὰ σᾶς δείχνω πράγματα τὰ ὅποια δὲν σᾶς ἐνδιαφέρουν. Λοιπὸν συνοδεύσατέ με, παρακαλῶ, εἰς τὸν κῆπον. Μᾶς περιμένουν τὰ τσιμπούκια καὶ ὁ καφές, καὶ ἡ δεσποινὴ Βεργονσέ μᾶς ἀνταμώνει ἐκεῖ.

— Σᾶς βεβαίῳ, ὅτι δὲν θέλω τι καλλίτερον, ἀνεφώνησεν ὁ τραπεζίτης, καὶ σᾶς ἀποχαιρετίζομεν μάλιστα, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε. Εἶμαι προσκεκλημένος εἰς τὸ τσάϊ τῆς πρεσβείας ἀπόψε κατὰ τὰς δέκα, καὶ εἴμεθα πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸ Σταυροδρόμι ἐδῶ.

— Εἰσθε καθ' ὀλοκληρίαν ἐλεύθεροι, κύριοι, εἶπεν ὁ πασσᾶς προσβλέπων τὸν Ὁρζερῆ. ἐνθυμείσθε μόνον ὅτι ὁ οἶκός μου εἶναι πάντοτε ἀνοικτός δι' ὑμᾶς, ὅταν ἀγαπᾶτε νὰ ἐπαλέθητε.

— Ναι, ἂν μᾶς ξαναἰδῆς γράψε μας, ὑπέγραψεν ὁ Κουρουνάκης.

Ὁ Μπεσῆρ προτέδραμεν. Ὁ κύριός του τῷ ἔδωκε διαταγὴν ταπεινὴ τῇ φωνῇ, καὶ ἐτρέπη πάλιν πρὸς τὸ χαρέμιον, ἐνῶ ὁ Ρουττέμ ὠδήγει τοὺς ξένους αὐτοῦ εἰς τὸν κῆπον, ὅπου οἱ δούλοι εἶχον παρασκευάσει πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖτο, ὅπως συμπληρωθῇ ἡ τουρκικὴ αὕτη ὑποδοχὴ.

Ὁ καφές ἤχνιζεν εἰς μικκύλους κυαθίσκους ἐκ σινικῆς γῆς ὑποβασταζομένους ὑπὸ εἶδους ὠδοχῶν τουρκιστὶ λεγομένων ζάρφ ἐξ ἀπέφθου χρυσοῦ, γονοπετεῖς δὲ οἱ εὐνοῦχοι ἦσαν ἔτοιμοι ν' ἀνάψωσι τὰ τσιμπούκια καὶ τοὺς καργιλέδες.

— Ἀπὸ τὴν κῆπόν μου μοῦ ἐκάματε τὴν τιμὴν νὰ κό-

ψητε αὐτὸ τὸ γαρύφαλο; ἠρώτησεν ὁ πασσᾶς ἐγγίζων διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου τὸ ἄνθος ὅπερ ἐκράτει ὁ Ροβέρτος.

Τὸ ἀτυχές ἐκεῖνο γαρύφαλον, ὁ ἀπερὶσκεπτος λοχαγός, τὸ εἶχει ἀναλαβεῖ ἐκ τῆς περιχειρίδος αὐτοῦ, ὅπου τὸ ἐκρυψε καὶ τὸ ἐκράτει.

Ἡ ἐρώτησις ἦν τῷ ἀπηύθυνεν ὁ Ρουττέμ ἰσοδυναμει βέβαια πρὸς ἀμετρον ἐπίθεσιν, καὶ δὲν ἠπατήθη, ἀλλ' ἦτο ἀπ' ἐκείνους ποῦ δὲν τᾶχαναν εὐκόλα.

— Ναι, πράγματι εἶπεν ἀτενίζων καλῶς τὸν πασσᾶν, ἔκοψα ἐν ἄνθος εἰς τὸν κῆπόν σας. Μήπως εἶναι ἀπηγορευμένον;

— Ὀχι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ροβέρτος σύζυγος τῆς Βάγιας. Σᾶς παρακαλῶ μάλιστα νὰ τὸ φυλάξετε εἰς ἀνάμνησιν ἐπισκέψεως, τὴν ὅποιαν σᾶς ὑπόσχομαι, ἐγὼ, νὰ μὴ λησμονήσω ποτέ. Λοιπὸν εὐαρεστήθητε, κύριοι, νὰ λάβετε θέσιν εἰς αὐτὸ τὸ διβάνιον, προσέθεσεν ἀποτεινόμενος πρὸς πάντας τοὺς ξένους αὐτοῦ.

— Ἐλπίζω, λοχαγέ μου, πῶς δὲ θάβιάτε ἄστο στόμα σας οὔτε τὸν καφέ του οὔτε τὸν καπνὸν του, εἶπεν ὁ Κουρουνάκης εἰς τὸ οὖς τοῦ Ροβέρτου. Αὐτὸς εἶναι ὡς εἶδος Barbe-Bloue καὶ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν τὸ ἔχει τίποτε νὰ μᾶς φαρμακώσῃ, ἀφοῦ κοψοκεφαλιάσῃ ἄσας του τὰς γυναῖκας.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀνεσκήρτισεν, ὅχι διότι ἐφοβήθη ἀλλὰ διότι ἐνεθυμείτο τὴν μὲ τὸν ροδόχρουν φερετζέ.

Ἡ δυστυχὴς ἔμενεν ἐκθεθειμένη εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ ἀνδρός της, καὶ ἂν ἐκρινεν ἐκ τῆς εἰκόνας ἦν ὁ Καραγκιόζης πα-

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὸ ἐν Πιτησίῳ; ὄρα μ.χ. - Ὁ Κωστής Ἀγαπητός ἦτο καθ' ὅλα ἀξίω, τοῦ ἐπωνύμου αὐτοῦ. Τὸν ἐγνώριζον πολλοὶ καὶ τὸν ἠγάπων ὅτι τὸν ἐγνώριζον. Νίος ἀκακίος, ὑψηλὸς, ῥωμαλέος, ἰσχυρότατος τὴν καρδίαν, εἰς ἄκρον φιλότιμος καὶ ἐργατικώτατος, ἦτο ὁ τύπος τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγρότου καὶ διὰ τῆς ἀρρενωπῆς αὐτοῦ καλλονῆς εἴλκυε τὰ βλέμματα καὶ τὰς εὐκλιθέτους καρδίας τοῦ ὠρχίου ἀγροτικοῦ φύλου, χωρὶς ποτὲ νὰ ὑποπτεύῃ ὅτι γυνὴ ἐπέπρωτο νὰ γείνη ἡ αἰτία τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐν τρυφῇ ἀκμῇ νεότητος καὶ ρώμης. Τὸ «ζήσησατε τὴν γυναῖκα» τοῦ περιφήμου Ἰκκάλ εἶνε ἐδῶ περιττόν. Ἄμα τῇ εἰδήσει περὶ τοῦ φόνου αὐτοῦ ὅλα τὰ Πατήσια ἐβόων: «Ἐκείνη τὸν ἔρχε!» Ἐκείνη δὲ οἱ Πιτησιῶται ἐνόησαν ὑπανδρὸν τινὰ γυναῖκα διαδόχον ἐπὶ λαγνείᾳ, ἧτις μὴ ἀρεσκυμένη εἰς μόνον τὸν ἔρωτα τοῦ Κωστή ἤθελε ταυτοχρόνως νὰ διατηρῇ τὰς αὐτὰς ἀθεμίτους σχέσεις καὶ μετὰ τοῦ φονεῦς αὐτοῦ Κ. Σταυροπούλου, καὶ ἐγένετο τὸ μῆλον τῆς ἐριδῆς μεταξὺ τῶν δύο. Διηγοῦνται μάλιστα ὅτι ἡμέραν τινὰ, διὰ νὰ τοὺς συμβιβάζῃ, καὶ κατορθώτῃ νὰ ἐντρυφᾷ εἰς ἀμοιτέρων τὰς ἀγκάλας, ἔδωκεν εἰς ἕνα ἕκαστον αὐτῶν, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἑτέρου, συνέντευξιν εἰς ὠρισμένον μέρος καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν. Οἱ δύο ἀντραστὶ συναντηθέντες ἐκεῖ τότε ἀπροσδοκῆτως ἔμειναν ἐκπληκτοὶ καὶ ἤρρισαν νὰ τὴν ὑβρίζουν, ἐκείνη δὲ ἀπολέσασα ἔκτοτε τὸν Κωστὴν ἐνεκολπώθη τὸν Σταυροπούλον καὶ ἐπορεύετο συχνάκις ἐκ Πιτησίων εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐντάμωσίν του. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Κωστής ἠσθάνετο ἐκ τούτου προσβαλλομένην τὴν φιλαυτίαν του καὶ ἠγανάκτει. Ἡμέραν τινὰ ὁ φονεὺς συναντᾷ ἐν Ἀθήναις τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κωστή καὶ τοῦ κάμνει παλληκαριστικὰς παρατηρήσεις ἀπειλητικῶς περὶ τοῦ θύματός του. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος τοῦ ἀνταπήντησε τολμῆρως, ὁ φονεὺς ἐπιδείξας αὐτῷ ρεβόλβερ τῷ εἶπεν. — Αὐτὸς δὲ Μάρκος θὰ σᾶς φάη καὶ τοὺς δύο! Ἐξ ἄλλου ἔξια ἀναγραφῆς εἶναι καὶ μία πληροφορία ἣν ἔδωκεν ἡμῖν Πατησιῶται, λέγοντες ὅτι, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ φόνου, ἡ μοιχαλὶς

σύζυγος μεταβάσα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς τοῦ φονευθέντος καὶ ἐρίσασα πρὸς αὐτήν, ἔνεκα τῶν μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς σχέσεών της, τῇ εἶπεν: — Ἐννοια σου καὶ γλιγῶρα θὰ σοὺ τὸν φέρουν σὲ ξυλοκρέββατο. Ὅσῳ δ' ἀφορᾷ τὰς λεπτομερείας τῆς σκηνῆς τοῦ φόνου, ἰδοὺ πῶς τὰς ἀφηγεῖται, ὁ γείτων Γεώργιος Κρητικός, ὁ ἔχων τὸ μαγαζὶ τοῦ ἀπέναντι εἰς τὸν κήπον τοῦ Καρταλά.

— Ἐπαιζα χαρτιὰ μέσα εἰς τὸ μαγαζὶ μου, ὅταν ἐξαφνα ἤκουσα φωναίς, πετιοῦμαι ὄξω καὶ βλέπω καθάλα τὸ Σταυροπούλο μὲ τὸ ρεβόλβερ ἔσθ' ἐπὶ χέρι, ὄρμῳ καὶ τὸν ἀγκαλιζῶ ὡς πιθεῖν, νὰ τοῦ πάρω τὸ πιστόλι· ἀλλὰ ἕνας χωροφύλακας, ἀντὶ νὰ με βοηθήτῃ ν' ἀφοπλισοῦμεν τὸν Σταυροπούλο, μοῦ πιάνει τὰ χέρια καὶ ἀφίνει τὸ φονιά ἐλεύθερο. Ὁ Σταυροπούλος εὐθὺς τραβᾷ μία καὶ πληγώνει τὸν Κωστὴ ἀπὸ ἔμπροσθεν, ὁ Κωστής παίρνει μὴ στροφή καὶ τρώει τὴ δευτέρα σφαῖρα ἑστῆς πλάταις. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι ἀπὸ τὴν πρώτη πληγῇ, ἐγὼ τρέχω νὰ τὸ σταματήσω, μὰ ποῦ — Ἄχ! μωρὲ μᾶς ἔραγεν ὁ π... εἶπε μόνον ὁ Κωστής καὶ ἐξεψύχησεν. Ὁ χωροφύλαξ τὰ ἔχασε, ἐνῶ μπορούσε νὰ τραβᾷ μία σπαθί τοῦ ἀλόγου τοῦ λάγι στον καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ φευγιὸ τοῦ φονιά. Μὰ ὁ χωροφύλακας ἔλασσε καὶ ὁ φονιάς ἐπέταξε τὸ κπέλλο, γιὰ νὰ εἶναι πιὸ ἐλεύθερος ἔσθ' ὁ δρόμο καὶ ἔφυγε ἄν' ἀστραπῇ.

Ὁ ἴδιος ἔλεγε ὅτι ὁ Κωστής ὅστις ἦτο ἄριστος κυνηγὸς, πρὸ ὀλίγων ὡρῶν εἶχε πάρει τὸ τουφέκι του, καὶ ἔφερε γύρα τῆς ἐλχαις γιὰ τσίχλις, ἐπανελθὼν δὲ ἐκ τοῦ κυνηγίου ἔλεγε τοῦ Γιώργου.

— Κοίμα, καυμένη Γιώργη, νὰ μὴ βγῶ ἀπὸ τὸ πρωτὶ, μόνον δέκα βάρεσα· ἂν ἐβγαῖνα νωρίς, θὰ τῆς ἔκανα τριάντα. Ἄς εἶνε τῆς κάνω μὲ τὴ σάλτσα καὶ αὐταῖς καὶ τρώμε μαζὺ τὸ βράδυ.

Ὁ δυστυχὴς! Δὲν ὑπῆρξε βράδυ δι' αὐτὸν, ἢ μᾶλλον, ἐβράδυσεν, ἐνύκτωσε διὰ παντός!

Τὸν φονιά δὲν τὸν συνέλαβον ἀκόμη μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν γράφομεν, ἀλλὰ πιστεύομεν ὅτι δὲν θὰ βραδύνη νὰ συλληφθῇ καὶ ὅτι ἡ δικαιοσύνη τὴν φορὴν ταύτην δὲν θὰ φεισθῇ τῆς ἐν τῷ δράματι τούτῳ ἀναμειγμένης μοιχαλ-

ρέστησεν, ὁ θηριώδης ἐκεῖνος δεσπότης σκληρῶς θὰ τὴν ἐτιμῶρει διὰ τὴν ἀπιστίαν της.

Ὁ Ὀρζερῆ ὠρχίζετο καθ' ἑαυτὸν ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ, καὶ ἂν ἔτι ἔδει νὰ πυρπολήσῃ τὴν οἰκίαν, διὰ νὰ τὴν ἐλευθερώτῃ, ὅτι ἡ ἐμφάνισις τῆς Βεργονσέ μετέτρεψε τὰς ἰδέας αὐτοῦ καὶ ἐνέβαλε τὸν Μουράτ ἐφέντην εἰς ἀνέκφραστον παραχίν.

Ἡ θελκτικὴ Ἐρριέττα ἐπανήρχετο μετὰ τῆς Ἐμιργιάν ἐκ τῆς βοαχίας αὐτῆς ἐκδρομῆς εἰς τὸ χαρέμιον.

Ὁ Μπετῆρ σπεύδων πολὺ ν' ἀπαλλαγῇ τῶν δύο τούτων ξένων ἐξετέλεσεν εὐθὺς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του, ὅστις τὸν διέταξε νὰ τοὺς φέρῃ καὶ τοὺς ἔφερε τὸ ταχύτερον.

Ὁ λοχαγὸς ἐπέβη ἀμέσως νὰ ἐξετάσῃ τὴν νεάνιδα, διότι δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ἡ ὠρχία ἐγκλειστος γανοῦμ εὔρε μέσον νὰ ὀμιλήσῃ περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν Βεργονσέ, ἴσως μάλιστα καὶ νὰ τῇ ἐμπιστευθῇ παραγγελίαν τινὰ.

Ἡ στιγμὴ ἦτο κατάλληλος διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Ἐρριέτταν, διότι ὁ πατὴρ αὐτῆς ἀσχολούμενος ν' ἀποδείξῃ τῷ Ρουστέμ τὴν ὑπεροχὴν τῶν σιγάρων τῆς Ἀθάνας ἐπὶ τοῦ τουρκικοῦ καπνοῦ, δὲν προσεῖχεν εἰς αὐτήν.

Ὅθεν ὁ Ροβέρτος προῦπήντησεν αὐτήν καὶ ἐμελλε νὰ τὴν λάβῃ κατ' ἰδίαν, ὅτε τὴν εἶδεν ἐρυθρίωσαν καὶ σταθεῖσαν αἰφνης ἀκίνητον.

Τότε παρετήρησεν ὅτι ὁ Μουράτ ἐφέντης ἦτο πλησιέστατα αὐτῆς.

— Καλὰ! διανοήθη ἡ Ἐρριέττα ταρατσοεταὶ βλέπουσα αὐτὸν... τὸν ἐγνώρισεν εἰς Παρισίους καὶ τὸν ἀγαπᾷ... δὲν εἶναι ἀμφισβόλια... Καὶ ὁ Μουράτ τρεελλαίνεται δι' αὐτήν, διότι εἶναι ὠχρὸς, ὡς νεοσύλληκτος εἰς τὴν πρώτην μάχην... θὰ τοῖς ὑποσχεθῶ νὰ συνηγορήσω παρὰ τῷ Βεργονσέ ὑπὲρ τῶν πλεονεκτημάτων τῶν γαλλοτουρκικῶν σχέσεων... ἀλλὰ πρέπει νὰ με βοηθήσουν καὶ αὐτοὶ νὰ ἐλευθερώσω τὴν αἰχμαλώτων τοῦ κοκκινόφου αὐτοῦ δράκου.

Καὶ ζωηρῶς πλησιάζοντας πρὸς τὴν Βεργονσέ, ἧτις εἶχε μακρυνθῆ ὀλίγον ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας:

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κυρία, τῇ εἶπε, ταπεινῇ τῇ φωνῇ, πληροφορήσατέ με, ἂν σᾶς ὠμίλησε κανεὶς εἰς τὸ χαρέμι περὶ ἐμοῦ.

Ἐπειδὴ δ' ἐκείνη ἐδίσταξε ν' ἀπαντήσῃ:

— Ναι, ἐπανέλαβε ζωηρῶς, γνωρίζω ὅτι μία νέα δὲν πρέπει νὰ ἐπιφορτίζηται μὲ τοιαύτας παραγγελίας... εἶναι ἀπρεπὲς... ἀλλὰ δὲν εἴμεθα ἐν Γαλλίᾳ... ἐκτὸς δὲ τούτου ἔχω διπλάσιαν ἡλικίαν ἀπὸ σᾶς... εἶμαι φίλος τοῦ πατρός σας... καὶ σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι πρόκειται ἴσως νὰ σωθῇ ἡ ζωὴ γυναικός...

— Τί λέγετε;

— Τὴν ἀλήθειαν, σᾶς ὁμνύω... Ἀργότερα σᾶς ἐξηγῶ τὰ πάντα... Εἶμαι βέβαιος ὅτι μία τῶν δυστυχῶν αἰχμαλώτων, τὰς ὁποίας εἶδατε, ἐλπίζει ἐπ' ἐμὲ διὰ νὰ τὴν ἐλευθερώσω...

δος, τῆς ὁποίας ἡ λαγνεΐα εἶναι πολυβόητος ἐν Πατησίοις.

Ὁ «Ραμπαγάς» ἔτυχε νὰ ὑπερασπίσῃ θερμῶς τὸν Σταυροπούλον αὐτὸν, ὃν ἐκτύπησέ ποτε καὶ κατέστησεν ἐφ' ἱκανὸν ἀνίκανον πρὸς ἐργατίαν εἰς ζωρὸς ἀξιοματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ διατελοῦντα ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ **τραύμ**, εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ Φιλήρου, ἀλλὰ ποῦ νὰ ἔξευρεν ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ τὸν ἠγάγκαζε νὰ γράψῃ ἐναντίον του, διότι ἀφήρσε τὴν ζωὴν ἐνὸς τῶν ἀγαπητοτέρων αὐτῷ ἀγροτικῶν φίλων του, τοῦ Κωστῆ Ἀγαπητοῦ, οὗ ἐκλαυσε ἀπὸ καρδίας τὸν θάνατον;

Ὅλα τὰ Πατήγια συνώδευσαν τὴν κηδείαν τοῦ πολυφιλήτου νέου, οὗ ἡ ἀτυχὴς μήτηρ κλινήρης, ἕνεκα ἀσθενείας, ἔβλεπε παρὰ τὴν κλινὴν τῆς ἐπὶ μίαν ὄλιγν νύκτα τὸν νεκρόν. Ἄ! αἱ γυναῖκες! αἱ γυναῖκες!

* *

Δὲν ὑπάρχει δαμαλῖς. - Ἡ βλογιὰ μᾶς ἀπειλεῖ ἡ βλογιὰ, ἡ ἀπαισία αὕτη μασκαρεύτρα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, ἡ ὁποία, ἂν δὲν πεθάνῃ τὸν ἀνθρώπον, τὸν στιγματίζει, τὸν παραμορφώνει, καὶ καταδικάζει εἰς ἰσόβιον ἀσχημίαν τὴν ὀραιότεραν μορφήν, ἡ βλογιὰ, ἐβόησεν, ἐν μέσῃ ἀποκρέω, πρὸς ἡμᾶς ὄλους σοῦζι ὑμῖν! καὶ τὸ πρῶτον αὐτῆς κρούσμα ἦτο θρασύ, θρασύτατον, διότι προσέβαλεν ἰατρόν, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἰατρός αὐτὸς ἦτο κτηνίατρος. Μήπως τάχα μᾶς ἀρμόζουν λεπτότεροι ἰατροί, καθὼς κατηντήσαμεν; ἡ βλογιὰ ἔκρουε τὴν θύραν ἡμῶν ἀπὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὄλαι αἱ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσον, πρὸς παρηγορίαν ἡμῶν, παρὰ τὰς «ρεκλάμας» τοῦ Κομιτάτου τῶν Ἀπόκρεω, τὰς «ρεκλάμας» ὑπὲρ τοῦ στρατιωτικοῦ δαμαλιστηρίου καὶ ὑπὲρ τοῦ δαμαλιστηρίου τοῦ Δευτερχίου. Καὶ ἐλέγομεν ὄλοι: — «Ἀφοῦ ὑπάρχει δαμαλῖς, δὲν φοβούμεθα» — Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι μὲ τὸ πρῶτον κρούσμα τῆς βλογιᾶς, μᾶς ἐρχεται ἄλλο φοβερότερον, κρούον τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν ἡμῶν καὶ σκοῦζον: — «Δὲν ὑπάρχει δαμαλῖς!» Καὶ ἰδοὺ ὅτι εὐθὺς ἀναψαν ἡ ποδιαῖς τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ζητεῖ δαμαλῖδα τηλεγραφικῶς ἐκ Νεαπόλεως τῆς Ἰταλίας! Ἄν ἐξακολούθησῃ αὕτη ἡ ἀβελτηρία, πιστεύομεν ὅτι πολὺ ὄλι-

γοὶ θὰ μείνουν οἱ ἔχοντες ἀνάγκην μᾶσκας, διὰ νὰ περάσουν πρὸ τοῦ κομιτάτου τοῦ χρόνου ἡ βλογιὰ μασκαρεύει τόσον!

Ἄλλ' ἂς παρηγορῶνται οἱ «βλογοκομμένοι», ἂν γνωρίζουν τὴν γαλλικὴν ἀναγινώσκοντες τὰ περὶ βλογοκομμένων (Les grêlés) τοῦ Ἀλφόνσου Κάρρ, ὅτι καὶ ἡ ἴδιος τοιοῦτος ὢν, προσπαθεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι οἱ περιτότεροι σημειωμένοι ὑπὸ τῆς νόσου ταύτης ὑπῆρξαν ἔκτακτοι ἀνθρώποι.

* *

Μία λίαν ἐπίκαιρος καὶ χρήσιμος μασκαράτα. - Μανθάνομεν ὅτι εὐφυῆς ὄμιλος οἰκοκυραίων ἀνθρώπων διοργανίζει **μασκαράταν** διακωμωδοῦσαν καὶ σατυρίζουσαν πικρῶς τὴν προσωπικὴν κράτησιν, τὸ ἄτιμον τοῦτο στίγμα τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας, καθ' οὗ τοσοῦτον εὐγλωττος καὶ σφοδρὸς ἐξηγήθη ὁ δεινὸς δικηγόρος κ. Ἀντώνιος Μουφερράτος. Ἡ **μασκαράτα** αὕτη, ἂν διεξαθῇ καλῶς, εἶναι προορισμένη νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν καὶ πιστεύομεν ὅτι θὰ βραβευθῇ. Μόνον ἂν ἀπετελεῖτο ἐκ τυκογύλων τὸ Κομιτάτον τῆς Ἀπόκρεω, ἂν ἐδιστάζομεν περὶ τῆς αὐτῆς βραβεύσεως.

* *

Ὄνου τύχη. - Ἄσπρο, κατάσπρο ἂν τὸ χέρι γαῖ-δουράκι εὐρίσκῃ ἡ βασίλισσα, ὀραιότατον ζῶον, εἰς ὃ ἐπέκλωθεν ἡ μοῖρα ζωὴν βασιλικὴν, ἐπὶ τίς οἶδεν εἰς τί φτωχικὸ ἀχοῦρι εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Καὶ ἔσπευσε νὰ τὸ στείλῃ δῶρον εἰς τὴν ἐν Πητρούπολει αὐλὴν τοῦ Τσαρού. Τώρα τὸ ἔχουν ἐπιθεῖσάσει εἰς τὸ **Στρελῶκ** ἐν Πειραιεὶ καὶ τὸ ἔχουν πλέον μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ, ἀφοῦ, φαντασθῆτε, τὸ συνήρισαν νὰ παίρῃ, κάθε πρωτὶ, τσαῖ μὲ γάλα καὶ τὸ λούσων μὲ μωσχόσάπουνα. Τὴν τύχην του θὰ ζηλεύῃ βέβαια πλῆθος συναδέλφων του, ἀδικηθέντων ὑπὸ τῆς φύσεως, ἀλλὰ φόβος ὑπάρχει μήπως δὲν ἀνθέξῃ εἰς τὸ κλίμα τῆς Πητρούπολεως καὶ τινάξῃ ἐκεῖ τὰ πέταλα, πρὶν ἢ ἐγκληματισθῇ. Οἱ ἰατροὶ τῆς Αὐλῆς συνεβούλευσαν ψυχρολουσίας, διὰ νὰ συσφιγγθῶσιν οἱ τρυφεροὶ πόροι τοῦ δερμάτος του καὶ κατα-

— Δὲν εἶπε τοῦτο.

— Τί σᾶς εἶπε;

— Μὲ ἠρώτησε... ἂν ἦσθε νυμφευμένος... καὶ ἐγώ...

— Καὶ ὁ Μουράτ ἐφέντης μὲ ἠρώτησεν ἂν ἦσθε ὑπανδρευμένη, εἶπε διακόψας αὐτὴν ὁ Ροβέρτος, ὅστις ἐνόμιζεν ἐξαίρετον τὴν εὐκαιρίαν ὅπως προτείνῃ ἀμέσως τὴν ὑποστήριξίν του εἰς ἀντάλλαγμα πολυτίμου πληροφορίας. Ὁ Μουράτ ἐφέντης μ' ἀρέσει καὶ τοῦ εἶμαι ὄλως ἀφοσιωμένος. Ἄν ὁ πατήρ σας μὲ συμβουλευθῇ, θὰ τοῦ εἰπῶ τί φρονῶ περὶ αὐτοῦ.... Ἀλλὰ σᾶς καθικετεύω, εἰπέτε μου ἂν φοβῆται μὴ τὴν κακομεταχειρισθῇ αὐτὸς ὁ... .

— Ὅχι, εἶπε τραυλίζουσα ἡ Ἐρριέττα. Ἀσπαζομένη με ἐπιθύρισε τὰς ἐξῆς λέξεις: Πητὲ του νὰ μὴν ἐκτίθεται πλέον δι' ἐμέ... . θὰ μὲ καταστρέψῃ... . καὶ ἂν ἐνεργήσῃ φρονίμως, εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ διαφύγω πάντα κίνδυνον....

— Γαλλικὰ σᾶς ὠμίλησε;

— Ναι, καὶ ἠπόρησα πολὺ.

— Αὕτη εἶναι, καὶ θὰ... .

— Μὰ τί συνωμοτεῖτε ἐκεῖ; ἠρώτησε γλυκιπικρῶς ὁ Βεργουσό.

Εἶτα λαβὼν τὸν βραχίονα τῆς κόρης του καὶ στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὸν Μουράτ ἐφέντην, ἀπεχαιρέτισε τὸν Ρουστὲμ, ὅστις οὐδόλως ἀπεπειράθη νὰ τὸν κρατήσῃ.

— Ἀγαπητὲ μου Ὁρζερῆ, ἐπανέλαβεν ὁ τραπεζίτης,

δὲν θέλω νὰ σὲ ἀποσπάσω τῆς ἐδῶ ἐντροφῆσεως. Ὡστε μείνε ξενιζόμενος παρὰ τοῦ χαριστέρου τῶν πασσάδων καὶ ἐπίτροπέ μας νὰ φύγομεν. Μόλις θὰ προσθάσῃ νὰ ἐνδυθῇ ἡ Ἐρριέττα διὰ τὸ τσαῖ τῆς πρεσβείας.

— Εἶμαι κι' ἐγὼ προσκεκλημένος, εἶπε μετὰ σπουδῆς ὁ λοχαγὸς, ὅστις δὲν ἐπεθύμει καθόλου νὰ παρατείνῃ τὴν ἐπίσκεψίν του παρὰ τῷ Ρουστὲμ, ἀφ' οὗ ἡ Ἐρριέττα τὸν καθυσόχασε πληροφορήσασα αὐτὸν ὅτι ἡ ὀραία φυλακισμένη τοῦ χαρεμίου δὲν ἐφοβεῖτο πολὺ τὴν ὀργὴν τοῦ ἀνδρός της.

Μὲ περιμένουν εἰς τὸ Σταυροδρόμι κι' ἐρχομαι μαζί σας. Ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης, θὰ μὲ συγχωρήσῃ.

Ἡ Ἐξοχότης οὐτ' ἐφρόντισε κἂν ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἄμα ἔκαμεν ἐν νεῦμα, ἔσπευσαν οἱ δύο εὐνοῦχοι ν' ἀνοιξοῦσι τὴν θύραν τοῦ σελαμλῆκ.

Ἐφαίνετο καλῶς ὅτι ὁ πασσᾶς ἔσπευδε ν' ἀποπέμψῃ τοὺς ξένους, ἴσως διότι δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκδικηθῇ ἀμέσως κατὰ τοῦ λοχαγοῦ, ἴσως δὲ καὶ διότι σφόδρα ἀνυπομένει νὰ ἐξασκήσῃ ἐν τῷ χαρεμίῳ του τὰ ποινικὰ του δικαιώματα.

Ὅπως δὴποτε διὰ τὸν Ὁρζερῆ το καλλίτερον ἦτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν νὰ τὸ στρήψῃ ἄσυχως, διότι δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ζοφερῶν σχεδίων ἅτινα ἐφαίνετο μελετῶν ὁ Ρουστὲμ.

Ἐλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Μουράτ, ὅστις εἶχεν ἀποχαιρετίσει τὸν ἀνώτερόν του καθ' ὄλους τοὺς ἀπαιτούμενους τύπους καὶ ἠκολούθησε τὸν Βεργουσό.

στῶσιν ὀλιγωτέρον εὐαίσθητον εἰς τὴν διαφορὰν τῆς θερμοκρασίας.

Ὁρα καλὴ ἴσθην πρῶτη σου καὶ ἀγέρα; ἴσά παντὶ σου,
Κι' ἐκεῖ ποῦ παρ, γαϊδάρε, ἴσά μέγαρον τῶν Τσάρων,
Θυμοῦ μέτ' ἴσά χαρμόσυνα συγγογγαρισματα σου
Τὰς συμφορὰς τόσων ἐδῶ πτωχῶν συν-γαϊδάρων.

Οὕτω προσφωνοῦσι τὸν ἀπερχόμενον τετράποδα ρωμῆδον οἱ ἐνταῦθα μένοντες πτωχοὶ ὀμόφυλοι του, λυπούμενοι διότι ἤρχισε νὰ ἐκρωσίζηται πλέον καὶ ὁ τετράπους ἑλληνισμὸς, καὶ βέβαιον ὄντες ὅτι τὰ παιδιὰ τοῦ νῦν ἀναχωροῦντος θὰ ἐκφυλισθῶσι, καθὼς ἐξεφυλισθησαν τόσων ἄλλων ὁμογενῶν παιδιῶν.

* *

Σπουδαία παρατήρησις δυναμένη ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια τῶν ἀρμοδίων. — Λόγου γινομένου περὶ τῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διενεργουμένων μεγάλων κλοπῶν ἐπὶ βλάβῃ τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ ἐθνικοῦ πλοῦτου παρὰ κλεπτῶν ἢ ἀπιάστων πάντοτε ἢ πιανομένων καὶ διασπῶντων τὰ δίκτυα τῆς δικαιοσύνης ἢ κατορθούντων ν' ἀποδεικνύονται λευκότεροι περιστρεφῶν, φίλος Χῖος πρακτικὸς ὡς Ἄγγλος, καὶ ὀξὺς εἰς τὰς παρατηρήσεις του ὡς . . . Χῖος πάντοτε ὑπεστήριξεν ὅτι :

— «Ὁσάκις ὁ ἑλληνισμὸς καὶ ὁ τύπος αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι ἀνοίγουν, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, τὰ μάτια των διὰ μίαν μεγάλην κλοπὴν καὶ χαλοῦν τὸν κόσμον δι' αὐτὴν, τότε ακριβῶς διενεργεῖται ἄλλη τοιαύτη μεγάλη. Οὕτω, ἐπὶ τῶν βελεντζιακῶν, ἐστραμμένης οὔσης τῆς προσοχῆς τοῦ ἔθνους ἄλλοῦ, διεπράττετο (καὶ πρέπει νὰ ἦσθε βέβαιοι ὅτι ἀπὸ τότε ἤρχισε) ἡ κλοπὴ τοῦ νομισματικοῦ Μουσείου, ἐπὶ δὲ τοῦ τελωνειακοῦ, ἐνῶ ἀνεκρίνετο ὁ πολὺς Δακρινὸς καὶ ὄλοι ἐβαλλον στεναγμὸν ἀνακουφίσεως ἀνθρωπίνους : — Οὐρ ! ἐγλυτώσαμεν ! τότε διεπράττοντο τὰ μεγαλεῖτερα λαθρεμπόρια».

Τί κλοπαὶ ἄλλαι νὰ διαπράττωνται ἄρ' ἄγε καθ' ὅν χρόνον εἶναι ἐπὶ τοῦ τάπητος δύο μεγάλα λωποδυτικὰ ζητήματα, τὸ τοῦ Νομισματικοῦ καὶ τὸ τῆς Ἀρχαιοκαπηλίας, καὶ εἶνε

ἐστραμμένη ἢ προσοχὴ τοῦ ἔθνους; πρὸς αὐτὰ ; Βεβαίως μέγα τι θὰ συμβαίνει ἐπὶ βλάβῃ ὄλων ἡμῶν. Ἀλλὰ καὶ τί μᾶς ἐμεινε διὰ νὰ κλαπῇ πλέον ; Ὁ βρεμένος τῆ βροχῆ δὲν τὴ φοβᾶται. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ κινούμεθα, νὰ ἐργαζώμεθα ὅσον δυνάμεθα περισσότερο, διότι ἔχομεν νὰ θρέψωμεν καὶ οἰκογένειαν . . . τὴν οἰκογένειαν τῶν . . . κλεπτῶν τοῦ ἔθνους. Ἐπειδὴ δὲ Χῖος φίλος ἐδωκεν ἡμῖν ἀφορμὴν ἵνα σφύρωμεν τὰς γραμμάς ταύτας — πτωχὰς γραμμάς δημοσιογραφικὰς, διὰ τὰς ὁποίας δὲν ὠφελοῦμεθα τίποτε, ἐνῶ διὰ μίαν γραμμὴν πέρνει ἑκατομύρια εἰς μηχανικὸς σιδηροδρόμων — κλείομεν αὐτὰς διὰ τῆς εὐφροσύνης χιακῆς παροιμίας : «Ὁ γοῖος προβατεῖ κατ' ἡῦρον κι' ἦφα, κι' ὄγοιός κἀθετα κἀτι τὸν ἦφα.»

* *

Κε 2' ὁ Χατζῆς μὲ τὸ κσκέτο. — Τὸ Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἔχη πνεῦμα, ἀφοῦ ὄλο τὸ καίμακι τοῦ πνεύματος ἀπὸ τὰ χέρια του περνᾷ. Ἡθέλησε νὰ εἰσαγάγῃ τὸ ὁμοίομορφον τῆς ἐνδυμασίας εἰς τὰ λεβεντόπαιδά του καὶ ἤρχισεν ἀπὸ τὸ κεφάλι των.

Τοὺς ἔκαμεν ὄλους χρυτοκεφάλους, ἄλλους εὐέλπιδας ἔχοντας τὸ χρυσὸ περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ ὄχι περὶ τὸν λιμόν. Ἐπεφυλάχθη δὲ νὰ τοὺς ἐνδύσῃ καθ' ὅλα ὁμοίομορφως μετὰ τὰς Ἀπόκρεω, διότι ἔχει καὶ γοῦστο τῶρα νὰ βγαίνουαί ἐστὶ ἀλλόκοτα κεφαλοστολισμένοι, μέσα στὴν Ἀπόκρηα. Ἐκεῖνος μάλιστα ὁ Χατζῆς εἶναι τρέλλα. Ὁ παράδοξος αὐτὸς ἐφημεριδοπώλου τύπος, παρέχει, μὲ τὸ χρυσοκίτρινον πηλίκιον του καὶ τὰ ράκη τῆς λοιπῆς ἐνδυμασίας του, τελείαν εἰκόνα σατυρικωτάτην τῆς καταστάσεως τοῦ ρωμῆϊκου.

Τί ἄλλο κάμνομεν ἡμεῖς ὡς Κράτος ; Τὸ ἔθνος ὄλο κουρνιαζέται διὰ νὰ χρυσοστολλῇ τὸ κεφάλι του . . .

* *

Μεταξὺ μασκαράδων.

— Καθὼς ἔχομε σήμερα ἡμεῖς τὴν πλειονοψηφία, μποροῦμε νὰ ριζώμε καὶ τὴν κυβέρνησι.

Ὁ Κουρουνάκης δὲν ἐμεινε καθόλου ὀπίσω καὶ δύνασθε νὰ τὸ πιστεύσητε. Ἐπὶ γίγιστο εἰς ἐκεῖνον τὸν περιεκεκλεισμένον ὑπὸ τειχῶν κι' ἐσπαρμένον ὑπὸ εὐνούχων κῆπον.

Ὁ πικρὸς ἀπὸ προέπεμψε τοὺς ζένους αὐτοῦ μέχρι τοῦ οὐδοῦ τῆς οἰκίας του, ἢ ἢ θύρα ἐπανεκλείσθη πάραυτα μετὰ τρομεροῦ κρότου σπρωγνομένων συρτῶν, ὅστις δυσαρέστως ἀντήχησεν εἰς τὰ ὄτα τοῦ λογαγοῦ.

Ὁ Ροβέρτος ἐνόησε βεβαίως ὅτι ἡ θύρα αὕτη δὲν ἤθελεν ἀνοίξῃ τοῦ λοιποῦ δι' αὐτὸν, καὶ ὅτι ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἢ μὲ τὸ γαρύφαλον δέσπονα ἦτο εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ δεσπότη αὐτῆς.

Ἀλλὰ καὶ ἠλπίζεν ὅτι θὰ κατώρθωνεν ἐκείνη νὰ πρῶνῃ τὸν σύζυγον τῆς καὶ θὰ εὕρισκε μέσον νὰ ἐπαινήσῃ τὸν ὑπερασπιστὴν αὐτῆς. Ταύτοχρόνως δὲ ἀπεφάσισε τὰ πάντα ν' ἀποπειραθῇ, διὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ αὐτὴν καὶ ἐπίστευεν ὅτι θὰ τὸν ἐβεβαίωσεν ὁ ἐφέντης.

Ἡ εὐκαιρία ἦτο καλὴ διὰ ν' ἀρχίσῃ μετ' αὐτοῦ ἐνδιαφέρουσαν συνδιάλεξιν, διότι μόλις φθάσας εἰς τὴν ὁδὸν ὁ Βεργονιὸς ἐσπευσε νὰ προπορευθῇ συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς ἀρμενίας καὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ καθάσῃ τῆς πρεσβείας.

Ἀπῆγε τὴν κόρην αὐτοῦ μετὰ πάσης σπουδῆς μετὰ τὴν προφανῆ πρόθεσιν ν' ἀπολύγῃ συνομιλίαν μετὰ τοῦ Μουράτ καὶ ἐξηγήσει μετὰ τοῦ Ὁρζερῆ.

— Ἀγαπητέ μου συνάδελφε, εἶπεν ἡ λογαγὸς μοι φαίνεται ὅτι σὺ κι' ἐγὼ θὰ ἔχωμεν πολλὰ νὰ ποῦμε. Ὁ Βεργονιὸς

τρέχει εἰς τὸ τσαῖ τῆς πρεσβείας. Ἐγὼ ποῦ δὲν ἀγαπῶ τὸ τσαῖ καὶ ἀποφεύγω τὰς ἐπισήμους ὑποδοχὰς πηγαίνω νὰ τελειώσω τὴ βραδυὰ μου στὸ σταυροδρόμι, σ' ἕνα ἀρκετὰ εὐθυμοσπίτι, ὅπου ἀρχίζει πολὺ ἀργὰ ἢ συναναστροφή καὶ πληγιάζουσι τὰ χαράμματα. Μὲ συνοδεύεις ; Τὰ λέμε στὸ δρόμο κι' ἂν δὲν φοβᾶσαι σοῦ συστήνω ἕνα Χαριτίδην, Ἑλληνα ἰσχυρίζομενον ὅτι κατάγεται ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ διατηροῦντα χαρτοπαικτεῖον.

— Δὲν παίζω ποτέ μου, εἶπεν ὁ ἐφέντης, ἀλλὰ θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ ἂν κάμωμε μαζὺ τὸ δρόμο, καθόσον μάλιστα μπορεῖ καὶ ν' ἀποπλανηθῆς, καθὼς χθὲς, ἀφοῦ ὁ φίλος σου ἐκράτησε καθάσῃ τὸν μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του.

Δὲν τολμῶ νὰ σοῦ προτείνω νὰ ἐμβῶμεν στὸ σπίτι μου. Τὸ πτωχικὸ μου δὲν θὰ σ' ἀρέσῃ καθόλου κατόπιν τῆς ἐπισκέψεώς σου εἰς τοῦ Ρουστῆ, καὶ τίποτε δὲν θὰ σοῦ ἐνθυμίξῃ ἐκεῖ τὴν πολυτέλειαν ἐκείνου.

— Ὁ ! τὸ σπίτι σου θ' μ' ἀρέσῃ καλλίτερα, εἶμαι βέβαιος, πρὶν ἐκεῖνο τὸ μεγάλο κατὰκλειστο κλουβὶ ποῦ φρουρεῖται ὡς φυλακὴ. Ἀλλ' ἀπόψε τὸ πῆρ' ἀπόφασι νὰ σηκώσω τὸν μπάγκο ἐκείνου τοῦ τρομεροῦ Χαριτίδην, καὶ σὲ ἀγκαζάρω, διὰ νὰ σοῦ ἐξομολογήθῃ τα μυστικά μου καὶ σοῦ ζητήσω τὰ ἰδικά σου.

Μὲ τὴν δῆλωσιν ταύτην ὁ Ροβέρτος ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Μουράτ καὶ τὸν ἔσυρε μεθ' ἑαυτοῦ κρίζων πρὸς τὸν σιτιστὴν αὐτοῦ :

- Μόνο τὴν κυβέρνησι ; Καὶ τὴ βασιλεία, δὲ λές ;
- Καὶ νὰ κάμωμε κυβέρνησι τὸ Κομιτάτο.
- Καὶ βασιλέα ποιόν ; ...
- "Α ! βασιλέα ἐκεῖνον ποῦ θὰ πάρῃ τὸ πρῶτο βραβεῖο !
- Θεός ; Μὲ τίτλον Μασκαράς ὁ Α ! !

* *

Μεταξὺ δύο σφόδρα ἀντιπολιτευομένων :

— "Ἐκαμε κακὰ ὁ Σύλλογός μας νὰ κλείσῃ αὐτὰς τὰς ἡμέρας.

— Τί ἤθελες νὰ κάνῃ ;

— Νὰ κηρύξῃ τὴ σαρακοστή μέσα στὴν Ἀπόκρια καὶ νὰ διατάξῃ πάντα ἀντιπολιτευόμενον νὰ νηστεύῃ.

— "Ἄμ' αὐτὸ δὲ τὸ κάνουν πολλοὶ ἀπὸ μᾶς, περιμένοντες τὴν ἀπόκρια μὲ τὸν Δεληγιάννη.

* *

Ἡ μάσκαις ἦρθαν, μὰ σαστίζουν
Ποιὸν ἀπὸ μᾶς νὰ μασκαρέψουν,
Γιὰ μασκαράδες μᾶς γνωρίζουν
Δὲ θὲν τὴ δόξα μας νὰ κλέψουν.

Ῥαμπαγᾶς

ΔΕΝ Τ' ΑΛΛΑΖΟΜΕ ;

Ἐκεῖνη ἤθελ' ἄνδρας νὰ μασκαρευθῇ,

Ἴὼ πάλι ἤθελα γυναῖκα νὰ γενῶ,

Ἵ ἓνας τ' ἄλλουνοῦ τὴν φύσι νὰ ντυθῇ

Καὶ νᾶνε, ὅ,τι δὲν εἶναι μ' ἓνα δομινό.

Ἐγὼ εἶμ' ἄνδρας μ' ὄλ' ἀκέραια, σωτὰ

Κ' ἐκεῖνη πάλι μὲ τὰ οὐλά της κοπέλα

Κ' οἱ δρό μας ἔχομ' ἴσα ἴσα περιττὰ

Ἵ ὅσα γιὰ δομινὸ στὸν ἄλλον θάταν τρέλλα.

— Κουρουάκη, συμφώνησε τὸ βῆμά σου μὲ τὸ ἰδικόν μας καὶ ἀκολούθει, παιδί μου ὑπόθεσε ὅτι ἐκτελοῦμεν ὑποχώρησιν, καὶ ὅτι σὺ μόνος ἀπυτελεῖς τὸν οὐλαμὸν τῆς ὀπισθοφυλακῆς. Λοιπὸν ἀνοίξε τὰ μάτια σου, νὰ μὴ μᾶς ἀκολουθοῦν.

— Ἐκατάλαβα λοχαγέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Κουρουάκης, ὅστις ἔλαθεν ἀμέσως τὴν κανονικὴν ἀπόστασιν, ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ βαδίσῃ κατὰ φάλαγγα.

— Τώρα, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ὀρζερῆ τῷ καλῷ ὑπολοχαγῷ τίποτε δὲν μᾶς ἐμποδίζει ν' ἀνοίξωμεν ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον τὴν καρδιά μας. Εἴμεθα καὶ οἱ δύο ἐρωτευμένοι, καὶ ὀφείλομεν νὰ βοηθήσωμεν ἀλλήλους. Σὲ παρακαλῶ νὰ ἔχῃς πεποιθήσιν εἰς ἐμὲ, καὶ σοῦ ὁμολογῶ ὅτι ἔχω πεποιθήσιν εἰς σέ. Λοιπὸν μποροῦμε ὅλα μας νὰ τὰ ποῦμε, καὶ ἀρχίζω νὰ σ' ἐρωτῶ.

Ἵ Ἀγαπᾶς τὴν Ἐρριέτταν Βεργονσέ.

— Ἐγὼ ! ... ἀπατάσαι, εἶπε τραυλίζων ὁ Μουράτ.

— Δὲν ἀπατῶμαι, ἐπὶ πλέον μάλιστα γνωρίζω ὅτι κι' ἐκεῖνη σ' ἀγαπᾶ, ἐπανέλαβε καθαρὰ, καθαρὰ, ὁ λοχαγός.

— Ἡ κυρία Βεργονσέ δὲν δύναται νὰ μ' ἀγαπήσῃ, εἶπε θλιβερῶς ὁ Μουράτ.

— Διατί ; ἠρώτησεν ὁ λοχαγός. Μήπως διότι ὁ πατήρ της τῇ τῷ ἀπηγόρευσε ;

Ἵ Ἄν ἦτο μόνον αὐτὸ τὸ αἷτιον ...

— Ὁραῖος λόγος ! Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ἐν Γαλλίᾳ αἱ νέαι

— Τί λές, τὴ κάνω, δὲν μασκαρευόμαστε,

Μὲ ὅσα πρόχειρα ἔχομε μὲ μιὰ εὐκολία ;

Ἵ Ἀνώφελα γιὰτὶ νὰ ζοδευόμαστε,

Σ' ἐνοικία καὶ σ' ἐνέχυρα δίχως αἰτία ;

Ἵ Ἐσὺ δὲν ἔχεις ὅ,τι ἐγὼ χρειάζομαι,

Κ' ἐγὼ δὲν ἔχω ὅ,τι θεs γιὰ δομινὸ σου.

Τί λές ; τὰ δομινὰ μας δὲν τ' ἀλλάζομε,

Νὰ πάρῃς τὸ δικό μου κι' ἐγὼ τὸ δικό σου ;

Ἵ Ἀμέσως, λέει, καὶ πετᾶ στὴν ἀγκυλιὰ μου

Μοῦ τῶδωκε τὸ δομινὸ της μιὰ χαρὰ . . .

Καὶ τὸ φορῶ ἀκόμα . . . ἄχ ! ἀποκρῆά μου

Πότ' ἔτσι θὰ μασκαρευθῶ κι' ἄλλη φορὰ ;

Βολταῖρος.

ΡΑΜΠΑΓΑΔΙΚΑ ΔΕΛΤΑΡΙΑ.

Τῶ ἐπιστέλλοντι ἡμῖν ἐκ Μ. κ. Ὑλ. Δ. — Τὴν πρώτην ἐπιστολήν σας ἐλάβομεν, καθὼς καὶ τὴν δευτέραν, ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶναι τόσῳ προσωπικόν, ὥστε δὲν ἀπεφασίσαμεν τὴν δημοσίευσιν χωρὶς νὰ ἔχωμεν τὴν ὑπογραφήν σας καὶ χωρὶς νὰ θεωρήσωμεν τὰ γραφόμενα ὡς διατριβὴν ὑπαγομένην εἰς τὰ περὶ προπληρωμῆς δημοσιογραφικὰ νόμιμα. — Τῶ ἐπιστέλλοντι τὴν ἐπιστολήν πρὸς τὸν Τσοπανᾶκον τοῦ Ἀστειῶς — Τῶρ ἀκόμη ἔχεις Ἰ-Βασίλη σὺ ἀδελφέ, ἐνθ' πάει νὰ μᾶς πλακώσῃ ἢ σαρακοστή ; — Τῆ κ. Μ. — Ἄν καὶ δὲν εἴμεθα εἰδικοί διὰ νὰ σῆς συμβουλεύσωμεν τί χροῶμα πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ φουστάνι σας σῆς λέγομεν ὅτι ἀφοῦ ἦσθε τόσῳ λευκὴ θὰ σῆς πλύνουν περίφημα τὰ μαῦρα της Μεγάλης ἑβδομάδος. — Κεν Μασκαράν. Τὸ πρῶτον βραβεῖον τὸ ἔχει καπαρωμένον ἐκεῖνος ποῦ ξέρεις ἀπὸ τὸ ὕβ καὶ δὲν τοῦ τὸ παίρνει κανεὶς.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Παρακαλεῖται ὁ Πραγματευτής νὰ μᾶς ὀρίσῃ πότε καὶ ποῦ δυνάμεθα νὰ τὰ ποῦμε μαζῇ.

εἶναι ἐλεύθεροι νὰ δίδουν τὴν καρδιά των εἰς ὅποιον θέλουν ;

— Πιστεύω ὅτι δὲν εἶναι ἐλεύθεροι νὰ ὑπανδρευθοῦν παρὰ τὴν θέλησιν τῶν νέων.

— Ὅχι, ἐν ὅσῳ εἶνε ἀνήλικος, ἀλλ' ἢ Ἐρριέττα εἶναι σωτὰ εἴκοσι ἐνὸς ἔτους, φίλε μου. Λοιπὸν, ἂν τῆς ἀρέσῃ τίποτε δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ σὲ πάρῃ.

— Ὁ ἐφέντης ἔσεισε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπήντησε.

— Ἀμφιβάλλεις ; Ἐπανέλαθεν ὁ Ὀρζερῆ. Θὰ σὲ πείσω ἀμέσως. Ἀλλὰ πρῶτον διηγήσου μου τὰ κατὰ σέ. Συνήτησες τὸν Βεργονσέ καὶ τὴν κόρη του Ἵ τὸ Παρίσι δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Ναί ! Ἵ Ἡμῖν τότε ἀκόλουθος τῆς ὀθωμανικῆς πρεσβείας, καὶ πολὺ προστατευόμενος τοῦ πρεσβευτοῦ, ὅστις ἦτο φίλος τοῦ πατρός μου, καὶ μὲ παρουσίασεν εἰς τὸν κ. Βεργονσέ εἰς χορὸν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν.

— Τὸ ξέρω. Πρὸ ὀλίγου ὑπενθυσίσε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν Βεργονσέ, ὁ ὁποῖος δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ ἐνθυμηθῇ, ἀλλ' ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τοῦ ἀναζωογονήσω τὴν μνήμην.

Ἵ Ἐξακολουθεῖ, ἀδελφέ. Αἱ σχέσεις σας δὲν ἔμειναν ἔως ἐδῶ, ὑποθέτω.

— Ὁ κ. Βεργονσέ μ' ἐδέχθη πολὺ καλὰ. Ἵ Ἐσκέπτετο ἀναμφιβόλως ὅτι ἠδυνάμην νὰ ἐξυπρητήσω τὰ συμφέροντά του εἰς ἐπιχειρήσιν περὶ ἧς διεπραγματεύετο μετὰ τῆς κυβερνήσεώς μας . . .

ΤΟ ΓΝΩΣΤΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΚΟΝΙΑΚ Σ. ΤΡΙΠΟΥ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν τοῖς ἐξῆς καταστήμασι καὶ εἰς τὰς ἐξῆς ὠρισμέ-
νας τιμὰς :

Ἐν ἈΘΗΝΑΙΣ, ἐν τῷ χαρτοπωλείῳ Π. Φ. Χάγερ καὶ Σα. Ἐν
τῷ Ἐδωδιμοπωλείῳ Χρηστοδούλου Μέγα, ὁδὸς Σταδίου ἀπέ-
ναντι τῶν Βασιλικῶν Σταύλων. Ἐν τῷ ὑδροπωλείῳ Δ. Ναύερη ἐν
Νεαπόλει. Ἐν τῷ χαρτοπωλείῳ Γερασίμου ἀπέναντι τοῦ καφενεῖου
Τσόγα. Ἐν τῷ παντοπωλείῳ Σ. Πυρρῆ ἐν τῇ Νέᾳ Ἀγορᾷ.

Ἐν Παιραιῶν, ἐν τῷ ἐμπορικῷ τῶν ἀδελφῶν Παρασκευοπούλου
ὄπισθεν τοῦ Τινανσιῶν κήπου.

Ἐν ἸΣΘΜΙΑ, ἐν τῷ παντοπωλείῳ τῶν ἀδελφῶν Ἐλευθερίου πρῶην
Ἀμπαζοπούλου.

Ἐν ΚΟΡΙΝΘῶ, ἐν τῷ οἴνοπωλείῳ Δημ. Πριφτοπούλου.

Τιμαὶ ὠρισμέναι ὡς ἀκολούθως :

Μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς α Ἀκρόπολι, π πωλεῖται ἐκάστη μιάλη ἡρ. 3
» » » Σ. Τρίπος καὶ δύο ἀστέρων » » 3.50
» » » Σ. Τρίπος καὶ τριῶν ἀστέρων » » 4.—

Ἦνονται δεκταὶ εἰς ἐπιστροφὴν αἱ φέρουσαι τὰς ἀνωτέρω ἐπιγρα-
φὰς καὶ αἰ φιάλαι ἀντὶ λεπτῶν (20) ἐκάστη.

(Ἐκ τοῦ γραφείου Σ. Τρίπου).

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ἢ ΠΟΛΥΘΕΑΜΑ

Ἐπὶ τὴν δραστηρίαν καὶ φιλόκαλον διεύθυνσιν τοῦ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΤΣΙΓΚΡΗ, ἐγένετο ὡραῖον κέντρον διασκεδάσεως τὸ πρὸς τὸ Πολυ-
τεχνεῖον καὶ πλησίον τοῦ παντοπωλείου τῆς Ἀλληλοδοθηθείας
ΠΟΛΥΘΕΑΜΑ, ὅπου τώρα, κατόπιν τερπνῶν παραστάσεων, δίδονται
καὶ ἀποκρημάτικοι χοροὶ μετρημεισμένων καὶ μὴ, διακρινόμενοι διὰ
τὴν τάξιν μεθ' ἧς διεξάγονται καὶ τὴν ἐπιτηδεύουσα τῶν χορευ-
τριῶν αὐτῶν.

Εἰς τὸ κατάστημα τοῦτο ἔλα ἀπὸ τοῦ καρὲ καὶ τοῦ λουκου-
μίου μέχρι τοῦ ναργελέ εἶναι ἐκλεκτά. Φημιζονται δὲ ἰδίως οἱ ναρ-
γιλιῶδες αὐτοῦ διὰ τὸ ἐξαιρετικὸν τοῦ μπεκίτων καὶ τὴν τέχνην
τοῦ γαμίσματος.

Παρελθόντα φύλλα τῆς δευτέρας περιόδου πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ
«Ραμπαγᾶ» ἀντὶ 10 μόνων λεπτῶν.

— Καὶ ἡ ὁποία μεγάλως συντέλεσεν εἰς τὴν χρηματιστι-
κὴν αὐτοῦ τύχην. Ὁ Βεργονσὲ ἐκέρδησεν ἑκατομμύρια μὲ τὴν
Τουρκίαν, καὶ ἤρτη ἀκόμη νὰ κερδήσῃ.

Μὲ ἐδέχθη εἰς τὸ σπίτι του, καὶ ἐπὶ τινὰς μῆνας, ὡς
ὄνειρον διελθόντας, ἠδυνάμην νὰ βλέπω σχεδὸν καθ' ἑκάστην
τὴν κυρίαν Ἐρριέτταν ...

— Καὶ τὴν ἐρωτεύθης μανιωδῶς. Διάβολε! δὲν ἀπορῶ κα-
θόλου δι' αὐτό. Εἶναι γοητευτικώτατη, ὅσον ὡραία τὴν ὡρὴν καὶ
ἀγαθὴ, καὶ ἔχει τὴν εὐφυίαν, ὅσην οἴησιν ὁ πα-
τήρ της. Λοιπὸν, ἀφοῦ ἐμβαίνεις ἐλεύθερα στὸ σπίτι, ἐπρε-
πε τότε εἰπερ ποτε νὰ φανερώσης τὸν σκοπὸν σου εἰς τὸν
πατέρα. Στοιχηματίζω ὅτι δὲν ἐτόλμησες.

— Ἀλήθεια. Καὶ πῶς νὰ τολμήσω; Ἐλάτρευα τὴν Βερ-
γονσὲ, ἀλλὰ τὰ πάντα μ' ἐχώριζον ἀπ' αὐτήν.

— Καλὰ! εἶται Τοῦρκον, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει νόμος ἐμπο-
δίζων Τοῦρκον νὰ νυμφευθῇ Γαλλίδα.

— Οὔτε μουσουλμάνον νὰ νυμφευθῇ χριστιανὴν. Γνωρίζω
ἐν Κωνσταντινουπόλει πολλὰ παραδείγματα, καὶ οἱ γάμοι
αὐτοὶ ὑπῆρξαν ὅλως εὐτυχεῖς. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐλ-
πίσω ὅτι νὰ ἀνατραφεῖται εἰς τὴν ὡραίαν χώραν σας θὰ ἔ-
στεργε νὰ διάγῃ ἐδῶ τὸν βίον ὅστις ὑπὸ τῶν ἐθιμῶν ἡμῶν
ἐπιβάλλεται εἰς τὰς γυναῖκας.

— Καὶ ποῖος σὲ ἀναγκάζει νὰ μείνης ἐν Τουρκίᾳ; Ἐνοῶ
ὅτι θέλεις νὰ τηρῆς τὴν θρησκείαν σου, ἀλλὰ μπορεῖ
κανεὶς νὰ κατοικήῃ ἐν Γαλλίᾳ, χωρὶς ν' ἀρνηθῇ τὸν Μωάμεθ.

ΟΥΣΙΩΔΗΣ ΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δι' ὄσους θέλουρ νὰ τρώγουρ ὡς ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου, ἀπέναντι τῶν χαρτοπωλείων καὶ
κάτωθεν τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ Στέμματος, Ξενοδοχεῖον ὁ
Λοῦκουλλοῦ τῶν ἀδελφῶν Προυνιᾶ εὐρίσκειται
στρεΐδια καὶ μύδια καὶ μαστίχα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, παστοურ-
μάδες, νήτικα (λικουρίνοις), σκουμπριά παραγεμιστά, κεμπάπι,
ταούκ-γιοκοῦ, μπακλαβά, χαλβά καὶ ἄλλα φαγητὰ ἢ γλυκίσματα
μετὰ τέχνης ἀνατολικῆς παρεσκευασμένα. Ὑπηρεσία πρόθυμος καὶ
γοργή, καθαρὴ ἀστράπτουσα, αἰθουσα εὐρύχωρος. Κρασί ρετσι-
νάτο ἐκλεκτόν. Τιμαὶ εἰς ὅλους προσιταί. Ἐλησμονήσαμεν νὰ προσ-
θέσωμεν ὅτι συχνότατα ἔχει καὶ τὸ περιζήτητον ὑπὸ τῶν Κωνσταν-
τινουπολιτῶν τοῦ Χρηματιστηρίου μας Ἐκ μὲ κ-κ α τ α ἰ φ, μὲ
καίμακι ἕνα δάκτυλο καὶ κατ' οὐδὲν διαφέρον τοῦ ἐν Κωνσταντινου-
πόλει. Ὁ τρώγων ἐκεῖ ἔχει τὴν Κωνσταντινουπόλιν ἐν Ἀθήναις.

ΕΞΑΙΣΙΑ ΣΤΡΕΪΔΙΑ

ΚΑΙ

ΖΥΘΟΣ ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ

ΖΥΘΟΠΙΩΔΕΙΟΝ ἢ «ΗΒΗ»

Ὅσοι δὲν ἐδοκίμασαν ἐκεῖ αὐτὰ τὰ πράγματα
εἶναι ἀξιολύπητοι.

Ἐρηγορίου Ξενοπούλου ἐξέδοθη Ἄνθρωπος τοῦ Κό-
σμου Ἀθηναϊκῆ Μυθιστορίας. Τόμος ἐκ σελίδων 400. Τιμητὰ
φράγκων δύο καὶ πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν Ἀκλεκτῶν Μυθι-
στορημάτων, τοῦ Ἀστισσοῦ καὶ τῆς Ἀστίας.

Καὶ ἄλλο καλλίτερον· εἶσαι στρατιώτης· μπορεῖς, νὰ ὑπηρε-
τήσης ἐν Ἀρρικῇ, εἰς τὰ Ἰθαγενῆ στρατεύματά μας, καὶ
μὲ τὴν παιδείαν σου, μὲ τὴν νοημοσύνην σου, θὰ προαχθῆς
ταχέως.

— Αὐτὸ τὸ σχέδον τὸ εἶχα συλλάβει. Ἡ μήτηρ μου τὴν
ὁποῖαν δὲν δύναμαι νὰ χωρισθῶ δὲν θὰ ἔστεργε νὰ ζήσῃ ἐν
Γαλλίᾳ, ἀλλ' ἴσως θὰ τὴν ἐπειθα νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ εἰς Ἀλ-
γερσίαν... ἢ Ἀλγερία εἶναι γῆ μουσουλμανικὴ...
— Αἶ! εἶναι καιρὸς ἀκόμη.

— Ὅχι, εἶπε θλιβερῶς ὁ ἐφέντης. Αἱ ἐλπίδες τὰς ὁ-
ποίας ἀφρόνως συνέλαβον ἐξηφανίσθησαν καθ' ἡν στιγμὴν
ἐπίστευσα ὅτι θὰ πραγματοποιηθοῦν. Ἡ κυρία Βερ-
γονσὲ ἐφαίνετο ἐνθαρρύνουσα μὲ, καὶ ἐμελλον νὰ τολ-
μήσω νὰ ζητήσω τὴν χεῖρά της, ὅτε ὁ πατήρ της ἐπαυ-
σεν αἰφνης καὶ μὲ δέχεται εὐμενῶς, καθὼς ὅτε διεπραγμα-
τεύετο μετὰ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης.

— Καλὰ, μαντεύω, ἀφοῦ συνωμολογήθη τὸ δάνειον δὲν
εἶχε πλέον τὴν ἀνάγκην σου, καὶ διὰ τοῦτο σοῦ ἔκλεισε τὴν
θύραν. Ἐδῶ ἀναγνωρίζω ὄλον μου τὸν Βεργονσὲ, ἀνεφώνη-
σεν ὁ λοχαγὸς ἀνακαγγάζων. Ἀλλ' οὐδὲν ἀπώλεσεν, ἀφοῦ ἔρ-
χετ' ἐδῶ διὰ νέον δάνειον... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν μα-
νίαν νὰ δανείζῃ τὴν Τουρκίαν... τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι δὲν
τὴν δανείζει μὲ τὸ τίποτε.

(Ἀκολουθεῖ)